



General | | Actualitzat el 03/02/2022 a les 07:49

Com posar límits a les àvies

Ens ho explica la psicòloga Paola Roig

[inicicentrareport]Avui és dimarts. Els dimarts la teva criatura va a casa l'àvia. El portes fins a casa seva. I quan t'obre la porta ja veus el pot de Cacaolat a sobre la taula. **"Mare, ja et vaig dir que a casa no en bevem d'això"**. "Ai nena tu en bevies cada setmana i no estàs tan malament, no?".

Tu **et mossegues la llengua**, li treus l'abric a la criatura i et disposes a marxar. "Ui, sí que el portes poc abrigat, no? Ja li buscaré un jersei perquè si no pobret passarà fred". De nou, esbufegues. Dius adeu i marxes. I un cop al cotxe, **et surt la ràbia**. Perquè costa tant que entengui el que és important per a tu? **Per què no et fa cas? I perquè ha de qüestionar cada decisió que prens?**

Aquesta situació, o alguna de semblant, és el dia a dia de moltes famílies. El dia a dia de la relació entre mares i àvies. Sovint a més **no ens podem** (o volem) **mossegar més la llengua i la cosa esclata**. Sé que quan tot està en calent costa molt de frenar. Però potser, sí que podem aturar-nos a pensar què passa en les nostres mares i què passa en nosaltres.

El primer que cal tenir en compte és que la manera de criar ha canviat. I té tot el sentit. **Moltes coses són diferents en el món** si ho comparem amb fa 30 anys. Per començar Internet no existia. Ni les xarxes socials. Ni els smartphones. De la mateixa manera que la tecnologia ha avançat, ha evolucionat, també ho ha fet la manera d'entendre l'educació i la criança. Això no és dolent. Ni bo. Simplement és una realitat.

I davant d'aquesta situació es mouen emocions dins nostre i dins les nostres mares. Potser, la nostra mare, **en veure que nosaltres fem les coses tan diferents se sent jutjada**. Posa't al seu lloc. Imagina que tu has portejat al teu nadó amb tot l'amor del món. I ara imagina que d'aquí 30 anys surten diversos estudis afirmant que això és nociu pels malucs dels bebès. **Com et sentiries? Sovint la nostra opinió les fereix** i sovint també actuen des d'aquesta ferida. Posant-se també per sobre i fent cas omís a les nostres propostes.

Per altra banda, nosaltres, les mares d'avui, sovint tenim una posició de superbiosa. **Pensem que en sabem més**. Tenim més informació i fem les coses millor que les nostres pròpies mares. I aquí està el nostre error. En aventurar-nos a jutjar-les. Quan, tard o d'hora, ens adonarem que nosaltres tampoc fem el que volem, sinó el que podem. Per sort, disposem de **privilegis dels quals les nostres mares no disposaven**, però això no vol dir que ho estiguem fent millor. Simplement que disposem de noves possibilitats.

A més, en tot això a vegades es barreja que **no només volem que la nostra mare ens entengui. Volem també que ens doni la raó**. Que ens reconegui. Ens col·loquem en una posició infantil. En la nena. I això és un error. Les nostres mares no han viscut el mateix que nosaltres, i per tant, **no tenen per què opinar el mateix. No tenen perquè donar-nos la raó**. No tenen per què validar-nos. La validació ha de venir de nosaltres mateixes. Ha d'anar de dins cap a fora.

I dit tot això, **com ho fem amb els límits i amb els consells no demanats?** Anem per parts. Primer amb les opinions i consells. Tornem a la situació anterior. El tema del jersei per exemple. **Soc conscient que pot resultar molt molest**. I més, si t'ho diuen cada dia. Però potser, ens resultarà més fàcil de **respondre assertivament** si veiem que la nostra mare (tot i que a vegades no de la millor manera) ho fa des de l'amor.

Des de l'amor que sent per nosaltres. I pel seu net. Des de voler-nos cuidar. I ajudar. Si podem veure l'amor que hi ha darrera les seves paraules també ens serà molt més fàcil **respondre des**



de l'amor. Agraïnt el consell. I després dient que nosaltres som ara les mares, i que ho fem diferent, i no passa res.

I el mateix amb el tema dels límits. **Els límits ens cuiden. A nosaltres. A les nostres mares. I a les nostres criatures.** I perquè un límit cuidi ha de ser posat des de l'amor. La Celeste Vaina em va dir un dia que "hem de nedar a favor nostra i en contra de ningú". I aquí, per a mi, estaria la clau de l'assumpte. En poder marcar el límit sense anar en contra de la nostra mare. Simplement perquè és la nostra manera de veure les coses i cal que sigui respectada.

A més cal també tenir en compte que **a vegades els límits remouen**. Que a vegades els límits no agraden. Que a vegades costa sostenir-los. I a vegades a les nostres mares no els semblarà bé. Potser s'enfadaran. S'entristiran. I això, ens costa. Justament des de la posició de nena que comentava abans, se'ns fa difícil. Ens costa mantenir-nos. Ens costa sostenir el límit com adults. Per tal cal ser conscients que ens estem cuidant, que estem creixent, **que ara les mares som nosaltres**.

També crec que és important, de cara a posar els límits, poder pensar quantes hores s'ocupen les àvies de les netes. Si per exemple dos o tres dies a la setmana els avis es fan càrrec dels nets per tal de que tu puguis treballar, anar al gimnàs o el que sigui, **potser hem de tenir present que ens estan fent un favor**.

Que la teva criatura s'està enriquint del temps que passa amb la seva àvia. Que també creix en veure com les coses es poden fer diferents. De trobar-se amb diferents mirades, amb diferents maneres de fer. I potser hem de pensar que, si ens estan fent un favor, no podem donar-los una llista interminable de normes a seguir. És insostenible. **Potser podem triar una cosa o dues, que per nosaltres siguin realment importants**. I transmetre-les amb sinceritat, amb humilitat i amb amor.

Crec que sovint, darrere de **les dificultats de relació que tenim amb les nostres pares i mares hi ha el desig de que canviïn**. Hi ha la necessitat (encara present) que ens vegin. Que ens legitimin. Que ens validin. Que siguin persones que potser no són (ni poden ser).

I si seguim així, demanant que canviïn, demanant que siguin persones que no són, ens hi podem passar tota la vida. **Elles no canviaran. Però nosaltres sí que podem**. Assumint la nostra responsabilitat. Col·locant-nos com a adults. Sent conscients del paper que juguen les àvies en la vida de les nostres criatures. I, en definitiva, nedant a favor nostre, i en contra de ningú.
[ficentrareport]